

Læserbreve, højst 100 ord, eller debatindlæg.

højst 400 ord, sendes med navn, titel og postadresse til Debattredaktionen. Indlæg kan sendes som mail til debat@pol.dk

Vi bringer kun tekster alene sendt til Politiken.

Redaktionen forbeholder sig ret til at redigere i indsendte tekster og til også at bringe teksterne på politiken.dk/debat

Kronikforslag på ca. 2.100 ord sendes med navn, titel og post-adresse

til Kronikredaktionen. Indlæg kan sendes som mail til kronik@pol.dk. På politiken.dk/leder kan man kommentere avisens ledere.POLITIKEN
MODTOG I DENNE UGE577 læserbreve
og debatindlæg250 læserbreve og debatindlæg
handlede om lærerkonfliktenVIGGO HØRUP
(1841-1902)
STIFTER AF
POLITIKEN I 1884EDVARD
BRANDES
(1847-1931)
STIFTER AF
POLITIKEN I 1884

Opinionsredaktør:

Per Michael
Jespersen

Debatredaktører:

Mette Højbjerg,
Niels Nørgaard
og Tarek Omar

Jourhavende:

Niels Nørgaard

Analyzedaktør:

Poul Anders
Aarøe Pedersen

Lederkollegiet:

Kristian Madsen

Kronikredaktør:

Christoffer Emil
Bruun

Redaktionschef:

Anita Bay
Bundegaard

Debat:

Rådhuspladsen 37,
1785
København V
Telefon, Debat
33 47 23 31
Telefon, Kronik
33 47 23 37
Fax
33 15 41 17

Hvem har bedt Bonde skamme sig?

Vi kan selvfølgelig være ligeglade og som Hans Bonde antage, at kvinder frivilligt prioriterer andre ting end karrieren, og at det er fint. Og at mænd ikke gider tage barsel. Jeg oplever dog mange mænd, der gerne vil tage mere barsel, men som har svært ved at vinde diskussionen med chefen eller konen, fordi vi hænger fast i et gammelt kønsmønster i forhold til børnepasning.

LIGESTILLING

KIRSTEN MARIE JUEL JENSEN,
EJER AF JENSENS BLÆKHUS

KOM UD af buskene, alle 1 elitære feministe og betonrødstromper, der har bedt kønsforsker Hans Bonde om at skamme sig!

For det kan i simpelthen ikke være bekendt. Manden har jo lov til at have sin mening.

SAGEN ER, at jeg har lidt svært ved at få øje på alle dem, der har bedt ham og alle andre mænd om at skamme sig.

Jeg synes, vi er langt væk fra brændende bh'er og 'adgang forbudt for mænd'.

Og vi er kommet langt med ligestilling. Men det betyder ikke, at vi er i mål. Og det betyder ikke, at man som Hans Bonde gjorde det lørdag (13.4.) i Politikens debatsektion, kan feje hele ligestillingsdebatten af bordet ved at påstå, at det blot er en række skingre feministe, der tramper rundt med en dagsorden, der ikke har sin berettigelse.

FOR HVIS man forholder sig til fakta, har vi hverken ligestilling for mænd eller kvinder i Danmark. Den nye rapport 'Kvinder og mænd på arbejdsmarkedet 2012' fra Beskæftigelsesministeriet giver mange eksempler:

- De danske kvinder har med 71,5 procent den næsthøjeste beskæftigelse blandt kvinder i EU, og flere danske kvinder end mænd tager en videregående uddannelse. Men det er kun tre af ti danske topledere, der er kvinder.
- Kvinder tjener mindre end mænd, og 30-40 procent af den lønforskel kan IKKE forklares med, at kvinder og mænd har forskellige uddannelser og arbejder i forskelligt aflønnede brancher, sektorer og arbejdsfunktioner.
- På hjemmefronten fører kvinderne til gengæld. De holder i gennemsnit 276 dages barsel, mens fædre kun holder 26 dage.

Vi kan selvfølgelig være ligeglade og som Hans Bonde antage, at kvinder frivilligt prioriterer andre ting end karrieren,

og at det er fint. Og at mænd ikke gider tage barsel.

Jeg oplever dog mange mænd, der gerne vil tage mere barsel, men som har svært ved at vinde diskussionen med chefen eller konen, fordi vi hænger fast i et gammelt kønsmønster i forhold til børnepasning.

Og jeg kender mange kvinder, der gerne vil længere op ad karrierestigen, men som har svært ved at nå de poster, de vil, i 30'erne, fordi ordet 'fødedygtig' blinker i neon hen over deres hoveder.

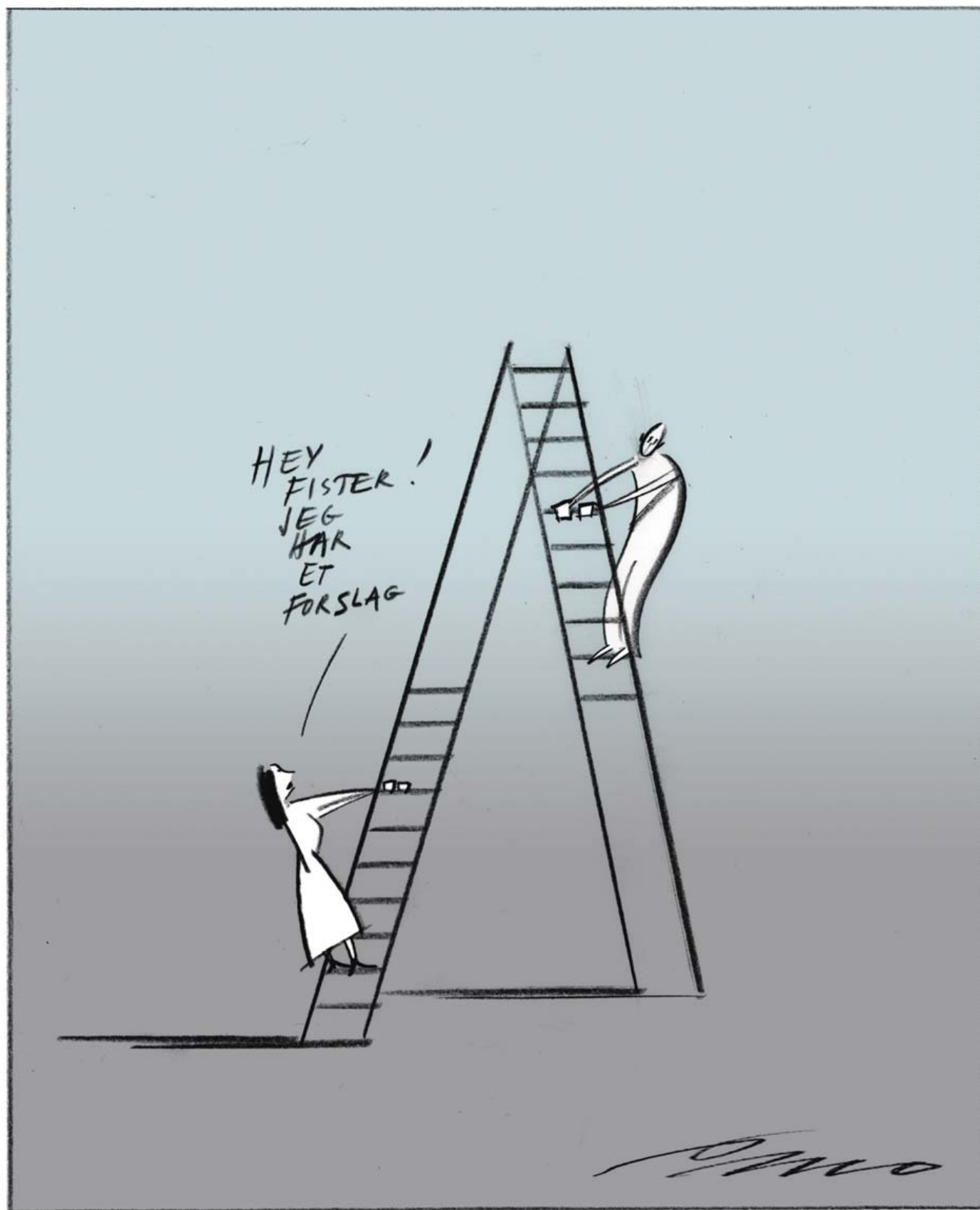
Derudover er det jo åbenlyst, at Danmark ikke har råd til kun at udnytte 50 procent af talentmassen. Det er da en dyr forretning, at kvinderne uddanner sig så meget, men så ikke bruger deres uddannelse på samme niveau som mændene.

Og både udenlandske og danske undersøgelser fra blandt andet Finansministeriet og økonomiprofessor Nina Smith har vist, at virksomheder med en mere lige kønsfordeling på topposter tjener mere.

For mig at se, er det derfor uansvarligt og ulogisk, hvis vi ikke aktivt arbejder for at sikre mere lige muligheder på arbejdsmarkedet og i hjemmet for både kvinder og mænd.

Og hvor ville det være dejligt, hvis vi kunne tale om kvoter, uden at mænd hyler op om, at det er uretfærdigt, at kvinder bliver favoriseret.

Og kvinder hyler op om, at de vil vælges på grund af deres kvalifikationer - ikke på grund af deres køn. Sandheden er, at hvis kvinder blev kvoteret til en post



Tegning: Per Marquard Otzen

“Og hvor ville det være dejligt, hvis vi kunne tale om kvoter, uden at mænd hyler op om, at det er uretfærdigt, at kvinder bliver favoriseret”

(f.eks. i en overgangsfase for at få gang i udviklingen), så ville de selvfølgelig have både have evnerne til at bestrebe den, og de ville ikke være blevet behandlet anderledes, end så mange mænd tidligere er blevet det.

Når det er sagt, tror jeg, vi vil få langt mere ud af at tage fat på fordelingen af barselsorlov. Jeg mener, mændene (og deres børn) ville have stor glæde af, at de havde længere barsel.

Og kvinder og mænd ville blive mere ligestillet i forhold til alt fra løn til direktørposter, hvis kvinder ikke var ti gange så længe væk fra arbejdsmarkedet i 30'erne, end mænd var.

Så lad os fortsætte diskussionen - uden at nogen behøver at skamme sig!

Bilka mig her og der

KONKURRENCE

PALLE BRUUS,
LEKTOR EMERITUS, CAND. POLIT.

JOHN WAGNER, direktør for De Samvirkende Købmænd, havde et godt debatindlæg i Politiken 21.4. under overskriften »Wal-Mart kommer ... slet ikke».

DET HANDLER om den danske dagligvarehandel, og han tilbageviser påstanden om, at planlovens maksimumsgrænse (3.500 kvadratmeter) for dagligvarebutikker vil forringe konkurrencen og fordyre varehandelen.

Påstandene er angiveligt og bl.a. ført frem af Produktivitetskommissionen og Cepos-tænketanken.

John Wagner fremhæver, at en fri etableringsret vil resultere i monopoliserende hypermarkeder ved indfaldsvejene til de større byer. Det vil have negative effekter på byernes butiksstruktur og bybillederne. Jeg bor i Trekantområdet og kender de misdannede bystrukturer fra 'indkørslerne' til Vejle og Kolding med Bilka'er mv. drysset ud over arealerne. Lad os lige kigge lidt på historiens gang her.

TANKEVÆKKENDE er det, at de første regionplaner, som kom til verden for en menneskealder siden, og som de nye amtskommuner havde ansvaret for, indeholdt retningslinjer for butiksstrukturen i amtet. I flere regionplaner blev der lagt loft over butiksarealet for at modvirke mastodontbutikker. Det skete i forståelse med og ansporet af Miljøministeriet og dets Planstyrelse.

Et af de amter, der var fremme i skoene med klare arealbegrænsninger mv., var Vejle Amtskommune. Ikke så mærkeligt, når man kigger på kortet. Horsens, Vejle og Kolding lå/ligger på stribe som mellemstore og 'ligeværdige' byer med hver deres handelsopland.

HVIS DEN ENE gik i felten med et Bilka i kikkerten, ville de to andre straks følge trop for at bevare domænet. De 50-60 km fra Horsens til Kolding ville blive 'bilkaniseret', også synsmæssigt.

Dansk Supermarked havde i 1970'erne fremskredne planer om et Bilka i Vejle. Det blev der sat en stopper for med den første regionplan. I 1980'erne blev der slækket på plantøjlerne fra statsligt hold. Bilka'erne begyndte at dukke mere og mere op. Vi har f.eks. set det i Herning og Holstebro, og vi kan i dag se det i udkanen af Kolding og Vejle og i bykernen i Horsens.

Hvis man havde holdt fast i strammerkursen fra dengang, og hvis amtskommunerne havde fået lov til at leve videre med deres regionplaner, havde verden og Danmark måske set lidt anderledes ud.

Så hvad med at kigge lidt på planpolitikken og lytte til de politiske stemmer fra dengang? Regionplanen (inklusive butiksstrukturplanen) blev vedtaget efter en omfattende og engagerende politisk proces. Venstre var i øvrigt det herskende parti i Vejle Amtskommune dengang og fortaler for planstramningen.

Demokrati og retsstat er forudsætningen for rigdom

GLOBAL KOMMENTAR
PETER WIVEL,
EUROPAKORRESPONDENT, BERLIN

Det viser denne måneds opsigtsvækkende statistik fra Europas Centralbank.

KREDIT er meget langtfra den eneste forudsætning for en vedvarende økonomisk fremgang. Den afgørende forudsætning er et stærkt retssamfund og en social orden. Kun det sikrer alle mulighed for at medvirke positivt til udviklingen.

Kun det fastholder kampen mod diskrimination, det være sig over for unge, over for socialt udgrænsede, over for kvinder. Der findes kun én samfundsmode, der kan opfylde disse hårde og åbenbart urimelig svære krav, nemlig demo-

kratiet. Det er det, den nuværende eurokrise handler om. Et folkestyre og en retsstat forudsætter en stærk stat. Retssystemet skal fungere, og retsafgørelser skal være til at forudsige. De må ikke være tilfældige udslag af magthavernes luner eller korrupsion. Et land må ikke regeres af en elite, der betragter staten som kilde til deres personlige berigelse og vilkårlige magtudøvelse.

Tidligere denne måned udsendte den Europæiske Centralbank, ECB, en kolossal statistik over velstandsfordelingen i eurozonen. Statistikken udføres regelmæssigt under medvirken af nationalbankerne i de 17 lande, der bruger euroen som betalingsmiddel. Den viste helt overraskende, at en almindelig tysk husholdning på ingen måde rådede over flere penge end f.eks. en italiensk, en spansk eller en græsk for slet ikke at tale om en cyprisk. Særlig opsigtsvækkende var det, at den målte såkaldte medianformue i tyske husholdninger var den laveste i eurozonen, nemlig 51.400 euro. Det kriseramte Cyperns medianindkomst var fem gange så stor, Spaniens var tre gange så stor, Italiens ligeså og Grækenlands dobbelt så

stor. Kun Portugals lå med 75.200 euro nede i nærheden af Tysklands.

Medianindkomsten påvirkes ikke af gigantiske udsving i toppen og bunden af indkomstpymiden. Den deler den samlede indkomst i to lige store grupper og skiller således det beløb, den underste halvdel lige kan kæmpe sig op til, fra det, den øverste halvdel tager afsæt fra.

STATISTIKKEN gjorde et betragteligt indtryk på den tyske offentlighed, hvis skattekroner udgør mere end en fjerdedel af den reservekapital, der er samlet i den fond, der garanterer likviditeten i euroområdet. Guntram Wolff, økonom ved tænketanken Breugel i Bruxelles, sagde i den anledning til det mægtige ugeblad Der Spiegel: "Euroredningen ville være helt absurd, hvis det endte med, at den relativt fattige tyske gennemsnitshusholdning reddede græske superrige fra at betale skat".

Nå, mediernes udlægning af statistikken er af samme grund blevet angrebet fra alle sider. Tyske økonomer forklarer, at det lave tyske tal bl.a. skyldes, at indkomstfordelingen i Forbundsrepublik-

“Absurd, hvis fattige tyskere skal redde græske superrige fra at betale skat”
Guntram Wolff, økonom

ken er skræmmende skæv. Det kommunistiske DDR skabte i sagens natur ingen privatformuer. Desuden har tyske husholdninger været ramt af tre lammende økonomiske slag i det 20. århundrede: Depressionen efter 1. Verdenskrig, pengeomveksling og sammenbrud efter 2. Verdenskrig og genopbygningen af Østtyskland efter Murens fald i 1989. Det sidste står år efter år frem til 2019 anført i euro og cent på hver eneste tysk skatteydere årsopgørelse.

MEN TALLENE lyver ikke. Skræmmende mange af tyskere er bestemt ikke rige, hvis man ser på deres kontoudtog, mens andre er anstødeligt rige. Det fremgår dog ikke altid af deres bankbog. I hvert fald ikke af deres tyske. Men som nation er Tyskland rig. Landets store rigdom bruges bl.a. til omfordeling. Skole-, sundheds- og socialvæsenet fungerer. Retsvæsenet fungerer. Folk får den pension, samfundet har lovet dem. Socialstaten er en del af den tyske rigdom, men den fremgår ikke af ECB's statistik. Og det hele løber kun rundt, hvis økonomien gør det. Det bestemmer prioriteringerne.

Hjem i syden ser, i gennemsnit vel at mærke, ud til at råde over store formuer end tyske husstande. Det skyldes, at de arme sydeuropæere selv må betale sig fra alt muligt, som det tyske (eller danske) velfærds- og retssamfund sikrer. Italienerne betaler f.eks. lige så meget i 'skat' til mafiaen, som landet skal spare på sine statsbudgetter. Unge må arbejde gratis, til de er over 40. Som disse dages skuespil i det italienske parlament viser, tænker politikerne mindst af alt på nationens ve og vel.

Denne i sandhed liberale samfundsmode er en udløbsmodel. Det har krisen til overflod demonstreret. Derfor er det uklogt at bebrejde den tyske regering, at den i bestandigt samarbejde med Socialdemokratiet og De Grønne kræver reformer i de sydeuropæiske lande. At svine kanaler Angela Merkel til med Hitleroverskæg er udtryk for hårræsende idioti og uvidenhed.

Det vil ikke hjælpe Sydeuropa en døjt at melde sig ud af euroen. Tværtimod. Staten skal styrkes, så den opfattes som borgernes allierede, ikke dens fjende. peter.wivel@pol.dk